

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De paralytico, Sermo L. Diuis Hieronymo ac Ioanni Chrysostomo falso
ascriptus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

vt verum hominem, sed virginis filium confitearis impulsus: dic fratres, vt tantam dignationem tui prædices & proferas creatoris. Et licet ipse genitricis sanctæ per hoc virtutes moliaris abscondere: tamen Euangelistæ veritas non Ioseph & Mariæ, sed Cleophæ sororis eius filios, quos tu fratres appellas, probat & asserit exitisse: vsus enim temporis etiam præsentis, germanorum & germanarum filios, fratres noscitur nuncupasse. Nunquam enim contra pietatis ordinem matrem dominus extero, hoc est Ioanni commendasset ex cruce, si alios ipsa præter illū filios suscepisset: sed virgini virginem tradit, vt inter tales cura sola sacramenti, sola societas religionis haberetur: nec mundanæ sollicitudini discipulus tantus iste seruiret, sed prædicaturus virginitatis partum, domi haberet vnde hoc dubitantibus approbarer: at Iacobus vnus sceminæ & matris habere non potuit curam: qui inter primordia, & in illo Iudaico tunc furore Hierosolymitanam singulariter rexit Ecclesiam bene addidit Dominus: *Non est Propheta sine honore, nisi in patria sua.* Ecce qualiter carnales sapiunt ciues: ecce qualiter mundani parentes sentiunt & honorāt. Beatus qui cum patrem meruerit, habere Deum, præter cœlestem patriam nil requirit.

De paralytico, Sermo L.

*Diuis Hieronymo ac Ioanni Chrysostomo
falso ascriptus.*

CHristum in humanis actibus diuina gessisse mysteria, & in rebus visibilibus inuisibilia exercuisse negotia, lectio hodierna monstrauit. *Ascendit, inquit, in nauiculam, & transiit, & venit in ciuitatem suam.* Non ne ipse est qui fugatis fluctibus maris

Exod. 14.

Matt. 11.

maris profunda nudauit: vt Israeliticus populus inter
 stupentes vndas sicco vestigio velut montium conca-
 ua pertransiret? Nonne hic est, qui Petri pedibus
 marianos vertices inclinauit, vt inter liquidum hu-
 manis gressibus solidum præberet obsequium? Et
 quid est quod sibi maris sic denegat seruitutem, vt
 breuissimi lacus transitum sub mercede nautica trās-
 fretaret? *Ascendit, inquit, in nauiculam, & transfreta-
 uit.* Et quid mirum fratres? Christus venit suscipere
 infirmitates nostras, & suas nobis conferre virtutes,
 humana quærere, præstare diuina, accipere iniurias,
 reddere dignitates: ferre rædia, referre sanitates: quia
 medicus qui non fert infirmitates, curare nescit: &
 qui non fuerit cum infirmo infirmatus, infirmo non
 potest conferre sanitatem. Christus ergo si in suis mā-
 sisset virtutibus, commune cum hominibus nil habe-
 ret: & nisi impleisset carnis ordinem, carnis in illo
 esset otiosa susceptio. Sustinuit ergo has necessitates,
 vt homo verus humanis necessitatibus probaretur.
Ascendit, inquit, in nauiculam. Christus Ecclesiæ
 suæ nauem, sæculi fluctus semper mitigaturus ascen-
 dit, vt credentes in se ad cælestem patriam tranquil-
 la nauigatione perducatur, & municipes ciuitatis suæ
 faciat, quos humanitatis suæ fecit esse consortes.
 Non ergo Christus indiget nauis, sed nauis indiget
 Christo: quia sine cœlesti gubernatore nauis Ecclesiæ
 per mundanū pelagus tali, & tanto discrimine ad cœ-
 lestem portum non valet peruenire. Hæc diximus fra-
 tres, quantum ad intelligentiam pertinet spiritua-
 lem: verum nunc ipsius historiæ ordinem prosequa-
 mur. *Ascendit inquit, in nauiculam, & transfretauit, & venit
 in ciuitatem suam.* Creator rerū, orbis Dominus, postea-
 quā se propter nos nostra angustiauit in carne, cœpit
 habere humanā patriam, cœpit ciuitatis Iudaicæ esse
 ciuis,

ciuis, parentes habere cœpit parentum omnium ipse
 parēs, vt inuitaret amor, attraheret charitas, vinceret
 affectio, suaderet humanitas, quos fugerat domina-
 tio, metus disperferat, fecerat ius potestatis extor-
 res. *Venit in ciuitatem suam, & ecce offerebant ei paralyti-
 cum iacētem in lecto, & respiciens, inquit, Iesus fidem illo-
 rum, dixit paralytico: Confide fili, dimittuntur tibi peccata
 tua.* Audit veniam, & tacet paralyticus, nec vllam
 respondet gratiam, quia plus corporis quàm animæ
 tendebat ad curam: & temporales arumnas resolu-
 ti corporis sic deflebat, vt æternas pœnas resolutio-
 nis animæ non defleret: gratiorem sibi præsentem
 vitam iudicans, quàm futuram. Meritò Christus ope-
 rantium fidem respicit, & vecordiam respicit sic ia-
 centis, vt fidei alienæ suffragio paralytici anima an-
 tē curaretur, quàm corpus. *Respiciens, inquit, fidem illo-
 rum.* Cernitis in hoc loco fratres, Deum non quære-
 re insipientium voluntates, non expectare ignoran-
 tium fidem, non infirmorum stulta desideria per-
 scrutari, sed ad alterius fidem subuenire, quod per
 solam gratiam conferebat, cum quicquid diuinæ vo-
 luntatis est non negaret. Et re vera fratres, quādo me-
 dicus languentium aut quærit, aut respicit volunta-
 tes, cum semper contraria desideret, & requirat infir-
 mus? hinc est quod nunc ferrum, nunc ignem, nunc
 amara pocula ingerit, & apponit inuitis, vt curam sa-
 ni sentiant, quam non poterant sentire ægrotantes.
 Et si homo iniurias despicit, maledicta contemnit,
 vt fauciatis morbo spontē vitam conferat & salu-
 tem: quanto magis Christus medicus bonitare di-
 uina morbis faucios peccatorum, & phrenesi crimi-
 num laborantes, ad salutem etiam inuitos attrahit, &
 nolentes? O si velimus fratres, o si velimus omnem
 mentis nostræ paralytim peruidere, animam nostram
 virtutibus

virtutibus

virtutibus destitutam iacere in vitiorum stratis cerneremus : luceret nobis quemadmodum Christus, & nostras quotidie noxias respicit voluntates, & ad salutaria nos remedia pertrahit, & perurget inuitos. *Fili, inquit, remittuntur tibi peccata tua.* Hæc dicens, Deum se volebat intelligi, qui per hominem oculis huc latebat humanis : virtutibus enim & signis comparabatur Prophetis, qui per ipsum fecerant, & ipsi virtutes : peccatis autem dare veniam, quia penetrare hominem non est, & est singulare deitatis insigne, Deum illum pectoribus inferebat humanis. Probat hoc Pharisæus lior : nam cum dixisset. *Remittuntur tibi peccata tua. Responderunt Pharisæi. Hic blasphemat : quis enim potest peccata remittere nisi solus Deus?* Pharisæe, qui sciendo nescis, confitendo negas, cum testaris, impugnas : si Deus est qui remittit peccata, cur tibi Christus Deus non est, qui vnus indulgentiæ suæ munere totius mundi probatur abstulisse peccata? Ecce, inquit, agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi. Vt autem possis maiora, cape eius diuinitatis insignia : audi eum pectoris tui penetrasse se retum : aspice eum ad cogitationum tuarum latebras peruenisse : intellige eum cordis tui tacita nudare consilia. *Et cum vidisset, inquit, Iesus cogitationes eorum, dixit : quid cogitatis mala in cordibus vestris? Quid enim est facilius dicere, remittuntur tibi peccata tua : an dicere, surge & ambula? Vt autem sciatis, quia filius hominis habet potestatem dimittendi peccata : dixit paralytico, surge, tolle lectum tuum, & vade in domum tuam : & surrexit & abiit in domum suam.* Scrutator animarum præuenit mentium maligna consilia, & deitatis suæ potentiam operis attestazione monstrauit, cum dissipati corporis membra componit, neruos

Ioan. I.

nos stringit, iungit ossa, complet viscera, firmat artus, & gressus ad cursum sulcat in viuo cadauere iam sepultos: *Tolle lectum tuum.* Hoc est, porta portantem, omnes muta vices: vt quod est infirmitatis testimonium, sit probatio sanitatis: vt lectus doloris tui sit mea curationis indicium, vt receptæ fortitudinis magnitudinem ponderis asserat magnitudo. *Vade, inquit, in domum tuã.* Ne Christiana fide curatus, in viis Iudaicæ perfidiæ iam moreris.

De demoniaco, surdo & muto, Sermo LI.

QUIA solito plus sese terris æstus infuderat, diu tacui, ne compressio quæ ex desiderio nascitur audiendi, ipsa nobis cynocautum generaret incendium: nunc vbi aerem temperies mitigauit autumnus, dominicum, iuuante Domino, reuocamur ad verbum. Cùm filium suum quidam surdi & muti spiritus furore possessum ingereret domino curandum, Dominum præter morem patientiæ suæ Euangelista sic retulit, fuisse commotum, vt antè in patris vulnus ipse inueheretur, quàm ad filij moueretur curam. *Respondens, inquit, vnus de turba, dixit, Mar. 9.*
Magister, attuli filium meum ad te, habentem spiritum mutum: qui ubicunque eum apprehenderit, allidit eum, & spumat, & stridet dentibus & arescit: & dixi discipulis tuis, vt eicerent eum, & non potuerunt: qui respondens eis dixit, O generatio incredula. Respondens vnus de turba, quid est quod vno interrogante feriuntur multi? qui est quod conquirente vno, incredulitatis notantur omnes? quid est quod ad vnus vocem tota generatio superba perfidiæ nuncupatur? quid est? quia iste non ad Deum venerat, sed ad magistrum venerat: curam non à virtute exigens, sed ab arte: tarditatem curæ non causæ deputans, sed curandi impossibilitatem
 discipulo